

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ ἁ' Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ περὶόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ παλινόστησις τῶν μουσῶν. — Τὸ Σάλπισμα (ποίημα ἀπαγγελθὲν παρὰ
τῆς κ. Κ. Παλαμᾶ εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσόν. — Ἡ δύνα-
μις τῆς ὁμιλίας (παρὰ τῆς κ. Βικτωρίας δὲ Μπλέντ.) — Ἡ Χειραφετημένη
(παρὰ Μάτίας.) — Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Τάφου (κατὰ τὸν Lamartine, παρὰ
τῆς Μαρίας Ζερβουδάκη). — Λεξικὸν βιογραφικῶν ἐπιφανῶν γυναικῶν (παρὰ
τῆς Ἑλένης Γεωργιάδου). — Μία ἐλπίς διὰ τὸ μέλλον. — Ἀλληλογραφία. —
Ἐπιφυλλίς: ἡ εὐγενὴς Μιλανέζα (παρὰ δὸς Μαρίας Πινέλη).

Ἡ ΠΑΛΙΝΝΟΣΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Εἰς τὴν χώραν, ἣν αἱ μουσαι ἐγαλούχησαν νήπιον καὶ εἰς
τὴν ὁ Ὀρφεὺς καὶ ἡ Σαπφῶ ἔψαλαν τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἔρωτα
καὶ τὴν ἁρμονίαν, ὥστε καὶ τοὺς λίθους νὰ συγκινῶν καὶ
ἀπὸ τὰ θηρία νὰ ἀποσποῦν δάκρυα, εἰς τὴν χώραν τὴν εὐ-
δοκίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ἔσμα εἶχε σιγήσει ἐπὶ πολ-
λοῦς αἰῶνας. Συντετριμμένη ἡ λύρα τοῦ μουσολήπτου θεοῦ
μόνον στόνους ἔχουε, μόνον πενθίμους μελωδίας ἐσκόρπιζεν
ἀπὸ τοῦ Ἑλικῶνος μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ.

Τὰς μουσας εἶχε φυγαδεύσει ἀπὸ τὰ ποιητικὰ ἄλση των
ἐπὶ τῆς δουλείας καὶ αἱ ἱερεῖαι τοῦ ἔσματος ἢ μία μετὰ
τὴν ἄλλην ἐζήτησαν φιλοξενίαν εἰς τὰς θαλαρᾶς ἀκτὰς γεί-
τονος γῆς, ἐλκυσθεῖσαι ἐκεῖ ἀπὸ τὰ ἔσματα τῶν σειρήνων.

Οἱ αἰῶνες διεδέχθησαν τοὺς αἰῶνας καὶ μόνον ὅταν ἡ
ἐλευθερία ἐσάλπισε τὴν σάλπιγγά της ἀπὸ ἄκρου εἰς
ἄκρον τῶν Ἑλληνικῶν ὄρέων καὶ θαλασσῶν, αἱ μουσαι ἀνε-
κνήθησαν ὅτι εἶχον ἄλλην πατρίδα, ἣν βρέφος ἐγαλούχη-
σαν καὶ μεγάλην ἐδόξασαν καὶ ἐτίμησαν.

Καὶ μίαν πρωίαν τοῦ ἔαρος μετὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν ῥόδων καὶ
τὸ ἀνθοστόλισμα τῆς γῆς ἐπτερύγισαν δειλαὶ ὑπὲρ τὰς ἐλ-
ληνικὰς θαλάσσας καὶ τὰ λαζευτὰ τῆς πατρίδος των ὄρη,
ἐκζητοῦσαι τὰ ἀρχαῖα ἄλση καὶ τοὺς βωμούς των παρὰ

τὴν Κασταλίαν πηγὴν. Φεῦ! ἡ πηγὴ εἶχε στερεῦσει καὶ
τὰ ἄλση εἶχαν μεταβληθῆ εἰς ἔρημον. Ἄστεγοι ἐκτύπησαν
πολλὰς θύρας, ἐζήτησαν ἄσυλον εἰς καλύβας καὶ εἰς μέγαρα·
ἀλλ' ἡ φωνὴ των δὲν εὔρεν οὐδαμοῦ ἠχώ καὶ ἐφυγαδεύθη-
σαν καὶ πάλιν εἰς τὴν ξένην γῆν.

Ἐκτοτε παρήλθον ἔτη καὶ ἑνιαυτοί. Οἱ νεώτεροι Ἕλλη-
νες ἤρχισαν νὰ ἰδρῶν νέους βωμούς διὰ τὰς ζηνητευμένας
μούσας, καὶ τὰ συντρίμματα τῆς λύρας τοῦ λησμονηθέντος
θεοῦ ἤρχισαν νὰ ἐκπέμπουν ἐκ νέου φθόγγους μελωδικούς.

Νέος τότε, ἔφηβος μόλις ὁ Ἀποστόλου, εὐνοηθεὶς ἀπὸ τὴν
φύσιν ἔγινε τὸ χαϊδευμένον παιδίον τοῦ μουσολήπτου θεοῦ.
Ταχέως ἔμαθε νὰ ἐνοῆ τὴν γλῶσσαν τῆς ἁρμονίας καὶ ἡ
φωνὴ του, ἡ ἐγκλείουσα θησαυροὺς γοητείας, ἀνέμελψε πρώτη
τὸ ἄγγελμα τῆς παλιννοστήσεως τῶν θεῶν τοῦ Ἑλικῶνος,
τῆς ἀνευρέσεως τῆς μαγικῆς τοῦ Ὀρφέως λύρας.

Ὁ ἔφηβος ἔγεινεν ἀνὴρ καὶ φυσικὸν ἦτο νὰ ἐλκυσθῆ καὶ
αὐτὸς εἰς τὴν χώραν τῶν σειρήνων, διὰ νὰ μάθῃ τὸ μυστι-
κὸν τῆς τέχνης των καὶ νὰ σαλπίσῃ ἔπειτα ἀνὰ τὸν κόσμον
ὅλον, εἰς τὴν μαγικὴν γλῶσσαν τοῦ ἔσματος του, ὅτι ἡ Ἑλ-
λάς ἀνέκτησε καὶ πάλιν τοὺς παλαιούς θεοὺς τῆς δόξης της.

Δαφνοστεφανωμένος μᾶς ἐπανῆλθε καὶ ἀπὸ δύο τῶρα
ἐβδομάδων σκορπίζει εἰς τὰς ψυχὰς μας τὰς φοικιάσεις τῶν
ἁγίων συγκινήσεων, κατακηλεῖ τὴν ἀκοήν μας μετὰ τὴν δρο-
σερὰν, τὴν περιπαθῆ, τὴν χρυσταλλίνην φωνὴν του, μεθύει
τὰς αἰσθήσεις μας μετὰ τὴν ἰσχυρὰς πρωτοτυπίας τέχνην του
καὶ πληροῖ τὴν καρδίαν μας ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας,
ἐξ ἐκεῖνης ἣν αἰσθάνονται οἱ ἀνευρίσκοντες εἰς παρὸν ἀβέ-
βαιον, ἀναλαμπὰς παλαιοῦ μεγαλείου καὶ εἰς μέλλον ἀγνω-
στον περγαμηνὰς τιμῆς καὶ εὐγενείας τοῦ παρόντος.

ΤΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Ω των πολυτροπων ρυθμων περιήγαγε τεχνίτη,
Ρίξε τη λύρα ποδ' ρωταίει με τους σκοπους τους χίλιους
Τα μακρυνά και τάφραστα, τίς νύχτες και τους ήλιους,

Τη σάλπιγγα, τη σάλπιγγα γαδρα στο χέρι δράζε·
Κι' ένα μεγάλο κράξιμο με τη φωνή της κράζε,
Και κάμε τον δλόγουρα τον ήσυχον αέρα

Σάλπισε, σάλπισε ανοίξε στα μάτια του λαου σου
Όσο τραγούδι κλετ' η καρδιά και δσην ιδέαν ο τουδ σου
Σε μιάν απέρατη γραφή και άπιστευτην εικόνα,

Κ' ύστερα πάλι σάλπισε σάλπισμα ξάφνισμα άλλο,
Άκόμα πιδ θανατουργδ κι' άκόμα πιδ μεγάλο
Και μέσα σ' ένα δραμα γεμάτο από μαυρίλα,

των έρειπίων χορτάρισμα, και σπάρωστο φεγγάρι
Ανόμους γάμους και χοροδσ στριγλδν και βρυκολάκων!

Και ύστερα πάλι σάλπισε σάλπισμα ξάφνισμα άλλο,
Πιδ από τὰ πρώτα θαυμασδ και απ' δλα πιδ μεγάλο,
Και μέσα σδ γκρεμίσματα και σδ ρημάδια επάνω

Κωστής Παλαμάς

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

Η συνομιλία είναι δια μιάν αίθουσαν δ,τι είναι το άρωμα
δια το ρόδον, ή χάρις δια το κάλλος, ή άκτις δια τον ήλιο
Παίξει το κυριώτερον μέρος ει; την ήθογραφικην ιστορίαν

Η όμιλία είναι τέχνη και φυσικόν χάρισμα έκδηλούμεν
ύπο ποικίλας μορφάς, διότι είναι αδύνατον να όμιλη τις
ώρισμένων αντικειμένων, άφου δέν είναι γνωστόν ποιάν

Όλίγα τέρψεις και απολαύσεις της ζωής ήμπορουν να συ
κριθούν με μιάν ώραιαν συνομιλίαν, ήτις μετά της φιλικής
άποτελουδν την κυριωτέραν ευχαρίστησιν της ώριμου ήλικίας

Εις πάντα χρόνον υπήρξαν άνθρωποι, οι όποιοι ήθθάνοντο
ευχαρίστησιν ανταλλάσσοντες τας ιδέας των. Οι αρχαίοι
Έλληνες μδς άφηκαν θαυμάσια δείγματα συνομιλίας και

κτικης τέχνης. Άλλ' οι αρχαίοι ως δέν συνέτρωγον μετά των
γυναικιδν, δέν συνδιελέγοντο και μετ' αυτών. Η αίθουσα ήτο
τι άγνωστον τους χρόνους εκείνους, και δια τουτο ή όμιλία

Η κυρίως όμιλία άρχίζει μόλις κατά τον XV αιώνα εις
την Ιταλίαν με τας Conversazioni, όπόθεν μετηνέχθη και
εις Γαλλιαν κατά τον XVI αιώνα με τους Valois, οι όποιοι
ηγάπων τὰ γράμματα, τας γυναίκας και τας έορτάς. Και ο

Δια της ιστορίας της όμιλίας θα ήδύνατό τις να αναγρά
ψη την ιστορίαν του κόσμου, των αίθουσδν, των γυναικιδν,
την ιστορίαν της τέχνης, της φιλολογίας, της διπλωματικής,

Βασίλισσα της όμιλίας ή γυνή απομακρύνει από τας αί
θούσας τον σχολαστικισμόν, τον δεσποτισμόν, τὰ προσωπικὰ
ζητήματα και εισάγει την χαριτολογίαν, τους σπινθηροβολι
σμούς του πνεύματος, την γοητείαν. Χωρίς συζητήσεις, αι

Και δέν είχαν άδικον, εάν ληφθη υπ' όψιν ότι αι γυναίκες
του XVI και του XVII αιώνα ήσαν πολυμαθέσταται, ότι
ή όμιλία των ειχε τόσην δύναμιν, δσην και χάριν και ότι
άπήτουν αυται παρὰ των επισκεπτών των, όχι μόνον πολυ
μάθειαν, αλλά και τέχνην περι την έκφρασιν. Τόσην δ' υπό
ληψιν έτρεφαν οι σοφοί των χρόνων εκείνων προς τας γυναί
κας, ώστε και οι Γάλλοι Ακαδημαϊκοί από τας αίθούσας

του αιώνα εκείνου ύπηγορεύθη και βραδύτερον ή Γαλλικη
Έπανάστασις εις τας αίθούσας του XVIII αιώνα έκυοφορήθη.
Μία εκ των αίθουσδν εκείνων ώνομάσθη δια τουτο το ών

Ο Ναπολέων έφοβείτο και τας γυναίκας και τας αίθού
σας. Και δια τουτο αυτάς μόν έκλεισε, εκείνας δέ κατεδίωξε.
Με την πτώσιν του αι θύραι των αίθουσδν ήνοιχθησαν και

Victoire de Bled

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Μετά δύο ώρας ή Μαρία κατήρχετο εις το πρό του σιδη
ροδρομικου σταθμου Άδριανουπόλεως ξενοδοχείον, συνοδευο
μένη και από την Άνναν. Εκεί διενυκτέρευσαν και την επάυ
ριον το πρωτ' ανεχώρησαν με το Express d'orient δια Βιέννην.

Ο Κώστας όταν ή Μαρία έφυγεν από το σπίτι των ήτο
τόσον ταραγμένος, τόσον άπροστοίμαστος δι' εξήγησεις,ώττε
δέν ειχε το θάρρος να εύρεθη μόνος μαζή της. Και δια τουτο

Άλλ' άμα εκείνη έφυγε και έμεινε μόνος, τότε έσκέφθη
πόσον πολυ ένοχος ήτο, τότε ένόησεν δλην την πικρίαν και
την άπελπισίαν της Μαρίας. Είχε κλεισθη εις το δωμάτιόν

Η μητέρα του, άφου άφήκε να παρέλθη ή πρώτη όρμη
της στενοχωρίας του, ανήλθε σιγά, σιγά και προποιοιουμένη
ότι δέν έξέυρεν ότι ήτο εις το δωμάτιόν του εισήλθε σπρώ
χνουσα την θύραν, ως δήθεν να εξήτει να πάρη κάτι τι.

—Μπα ! έδω είσαι, παιδί μου ; Κι' έγώ ένόμιζα ότι εί
χες έβγη. Και πώς δέν πήγες να περπατήσης; Η μένεις γιά
να σε χαρῶ και γώ λιγάκι, άφου το ταξειδίδσας άπεφασί
σθη γιά τόσο γρήγορα.

—Ο Κώστας έσιώπα.

—Κάτι στενοχώριες έχμεν πάλιν, είπεν ή κ. Μειμιδωφ
με παράπονον εις την φωνήν. Τί στενοχωριέςσαι ; μπέη μου.
Φοβήθηκες μὴν εζήλεψεν ή γυναϊκά σου για τὰ γέλοια και
τὰ χωρατὰ της Marie ; Και έτσι δά φοβείσαι παιδάκι μου ;

Έτσι θα την μάθης την γυναικά σου να σ' έχη σκληρω
μένη ! Κύτταζε καλά, αγόρι μου, μὴν άφίσης να ριζώση ή
ζήλια 'ς την καρδιάν της, γιατί άλλοίμονό σου !

Ὁ Κώστας ἤκουε τὴν μητέρα του εἰς τὰς ἀρχὰς μὲ ἀθυμίαν καὶ στενοχωρίαν, ὅσον ὅμως ἐπροχώρει μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν. Πραγματικῶς τί κακὸν ἦτο—διότι ἡ Μαρία δὲν εἰξευρε βέβαια τί εἶχε συμβῆ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς ἄλλης τὴν προτεραίαν—τί κακὸν εἶχε κάμει, ἂν μία παλαιὰ του γνώριμος τοῦ ὠμίλησε μὲ κάποιαν εὐτραπελίαν...

Ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία παρηκολούθει εἰς τὸ πρόσωπόν του τὴν ἐπιρροὴν τῶν λόγων της, ἐξηκολούθησε: Καλὲ γιὰ τὴν ἀπανδρέυτηκα, θ' ἀποκλεισθῆς ἀπὸ τὸν κόσμον; Γιατὶ δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ ἐμποδίσῃς τῆς γυναῖκες νὰ θαυμάζουσι τὴν εὐμορφίαν σου καὶ νὰ σ' ἀγαποῦν, παρὰ ἂν κλεισθῆς σ' ἐκείνην μοναστήρι. Τί μποσικιὰς εἶν' αὐταῖς, Κωστή μου; Ἐρεῖς τὴν παροιμίαν «ποῦ λέει: παιδί καὶ σκυλί κ' ὅπως τὸ μάθης» αἱ! ἡμεῖς ἡ γυναῖκες εἴμεθα ὀλίγο παιδιὰ...

Ὁ Κώστας εὗρισκεν ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε δίκαιον καὶ ὅτι ἡ Μαρία δὲν εἶχε λόγους νὰ εἶναι τόσο στενοχωρημένη, ὅσον τὴν ἐφαντάζετο προηγουμένως. Ὅπως δὴποτε ὅμως εἶχε τύψεις συνειδήσεως ἀκόμη διὰ τὴν προδοσίαν του τῆς προηγουμένης ἡμέρας καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ εἰς τὴν Μαρίαν, νὰ τῆς δώσῃ νὰ ἐνοήσῃ τί συνέβαινε καὶ νὰ τὴν ἐκετεύσῃ, νὰ τὴν παρηκολούθῃ νὰ τὸν λησμονήσῃ.

Εὐθὺς ὡς ἡ μητέρα του ἐξῆλθε τῆς ἔγραψε ὀλίγα θερμὰ λόγια, εἰς τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγεν ὅλην τὴν τρέλλαν, ποῦ τὸν κατελάμβανεν ἅμα τὴν ἐδίδεκε καὶ τὴν παρεκάλει νὰ τὸν λησμονήσῃ, νὰ τὸν ἀποφύγῃ, νὰ τὸν μισήσῃ, διότι ἐπὶ τέλος δὲν ἦτο πλέον ἐλεύθερος, διότι ἠγάπα καὶ ἄλλην γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπης του.

Ὅταν τὸ γράμμα αὐτὸ ἔφθασεν εἰς τοῦ Νικολάκη μπεὴ ἡ Ὀλγίνα καὶ ἡ Μαρίε μὲν εἶχαν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὰ μαγαζιά.

Ἡ Ὀλγίνα ἀνεγνώρισε τὸ γράμμα καὶ ἐταράχθη, ὅταν εἶδε τὴν Μαρίαν νὰ χωρίζεται καὶ νὰ δαγκάνῃ τὰ χεῖλη της ἀναγινώσκουσα.

—Ὄχι, ὁ ἀδελφούλης σου εἶναι ἐντελῶς engagé καὶ ὑπερασπίζεται τὰ δικαιώματα τῆς ἀγαπημένης του.....

Ἐχει λοιπὸν τὸ κοκαλάκι τῆς νυκτερίδας ἐκείνη καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἡ πολιτίσες δὲν ἀξίζομεν τίποτε;

Μὰ τί γράφει ἐπὶ τέλος; ἠρώτησεν ἡ Ὀλγίνα.

Ἡ ὑπηρετρία ἐν τῷ μεταξύ ἐφώναζεν ἔξω τὴν κυρίαν της, ἡ ὁποία ἄφησε τὸ γράμμα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ Ὀλγίνα, ἀνοικτὸ ὡς ἦτο, τὸ ἀνέγνωσε καὶ σατανικῶς ἰδέα ἐκυρίευσεν τὸ πνεῦμα της.

—Γράψε του καὶ σὺ, Marie μου, τῆς εἶπε, ὅταν ἐκείνη ἐπανῆλθε, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὑποκρίτριαν—ποῦ ποῖος ξέρει τί πρᾶγμα εἶναι—νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι τόσο εὐτυχὴς νὰ σὲ κάμω ἀδελφὴν μου.

—Ὅτι ὁ Κώστας μας σ' ἀγαπᾷ καὶ τρελλαινέται, αὐτὸ φάνηκε καὶ τότε ποῦ εὗρέθηκεν ἐκεῖνος ὁ μουσουλῆς μὲ τῆς πολυλῆς λίρες ὁ ἀρραβωνιστικὸς σου, γιὰ τὴν κακὴν μάστιγόν σου.

—Ὅτι ὁ Κώστας μας σ' ἀγαπᾷ καὶ τρελλαινέται, αὐτὸ φάνηκε καὶ τότε ποῦ εὗρέθηκεν ἐκεῖνος ὁ μουσουλῆς μὲ τῆς πολυλῆς λίρες ὁ ἀρραβωνιστικὸς σου, γιὰ τὴν κακὴν μάστιγόν σου.

—Λοιπὸν λές νὰ τοῦ γράψῃς;

—Βέβαια! Δὲς μου ἐμένα τὸ γράμμα καὶ ἐγὼ φροντίζω νὰ τὸ λάβῃ ἀσφαλῶς.

Ἡ Μαρίε πραγματικῶς ἔγραψε τὸ γαλανὸν ἐκεῖνο σημεῖωμα καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν Ὀλγίαν.

—Καὶ τώρα ἂν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃ ἓν σχέδιον, π.ῦ ἔχω

τὸν νοῦν μου καὶ πολὺ γρήγορα νὰ γίνωμεν ἀδελφάκι, δὲς μου τὸ γραμματάκι τοῦ Κώστα.

Ἡ Marie, ἡ ὁποία ἦτο περισσότερο ἐλαφρὰ, παρὰ κακὴ εἶδε τὴν Ὀλγίαν μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν. Ὅπως δὴποτε ὅμως καὶ αὐτὴ εἶχε κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας τόσο ζετρελλαθῆ μετὰ τὸν Κώστα, ὥστε ἤρχιζε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἠγάπα σοβαρὰ αὐτὴν τὴν φορὰν. Πάρτο τῆς εἶπε, καὶ τῆς ἔτεινε τὴν ἐπιστολήν, καὶ κάμει ὅ,τι θέλεις.

Εἶδομεν τί χρῆσιν ἔκαμεν ἡ Ὀλγίνα τῶν δύο ἐκείνων γραμμάτων καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μουσαρᾶς ἐνεργείας της. Διότι ἡ Μαρία, χωρὶς τὰ γράμματα ἐκεῖνα, ἦτο ζήτημα, ἂν θὰ ἐλάμβανε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ ἠτις ἤλλαξε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν τύχην της.

Ἡ κ. Μεριδὼφ, ὅταν ἡ κόρη της ἐπέστρεψεν, τὴν ἐπῆρε εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν ἤρχισε νευρική καὶ ἀνυπόμονος νὰ τὴν ἐρωτᾷ:

—Τί τῆς εἶχεν εἶπει ἡ Marie; Εἶχεν ἴδει τὸν Κώστα τὴν προηγουμένην ἡμέραν; Πῶς τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ ἐπῆγαινε νὰ τὴν ἔπερνε, ὡς εἶχεν εἶπει τὸ πρῶτ'; τί εἶχε συμβῆ λοιπὸν;

—Μὴ ἀνησυχῆς, μητέρα, εἶπεν ἡ Ὀλγίνα. Ὅ,τι ἐφοβεῖσθαι δὲν θὰ συμβῆ, σοῦ τὸ βεβαιῶν ἔγω. Ἐκαμα καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καὶ νομίζω...

—Τί ἔκαμες, τί ἔκαμες; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ἡ μητέρα.

—Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ μέλλουσα νύμφη σου, εἰξεύρει ὅτι ὁ φίλος της τὴν ἀπατᾷ. Τόσον φθάνει διὰ τὴν φημιζομένην ὑπερηφάνειάν της...

Ἡ κ. Μεριδὼφ ὅλη συγκινημένη κατεφίλει τὴν κόρην της.

—Ὄ! παιδί μου! ἂν σωθοῦμε ἀπ' αὐτὴν τὴν συμφορὰν θὰ εἶναι θαῦμα! Γιατὶ δὲν ξέρεις ἐσύ, ὡς ποῦ ἔφθασαν τὰ πράγματα. Καὶ εἰς τὴν συγκίνησιν της τὴν μεγάλην καὶ τὰς νέας ἐλπίδας της ἠτοιμάζετο νὰ ἐκμυστηρευθῆ εἰς τὴν Ὀλγίαν ὅλα τὰ διατρέξαντα.

Ἄλλ' ἡ θύρα κάτω ἐκτύπησε καὶ ἡ Ἐμμα ἔτρεξε νὰ ἀναγγεῖλη τὴν ἀφίξιν τοῦ πατέρα της...

Τὸ δεῖπνον παρήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου, μᾶλλον εὐχάριστα διότι ὁ σὶρ Γιωργάκης εἶχε φέροι μίαν ὠρίαν δαντέλαν εἰς τὴν γυναῖκα του, ἀνήγγειλε δὲ ὅτι τὴν ἐπισύσαν τὰ κορίτσια ἠμποροῦσαν νὰ ὑπάγουν νὰ ἐκλέξουν ὅ,τι ἤθελαν διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον...

Φυσικὰ ἡ εἰρήσιν αὐτὴ τὰς εἶχε χαροποιήσει καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κοκκίνα Κατίγκω μὲ τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ δῶρον εἶχε πολὺ συγκινηθῆ. Βεβαίως ὁ Γιωργάκης εἶχε μετανοήσει, καὶ ἐσκέπτετο, ὡς διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἦτο τὸσον γενναῖος. Εἰς τὸ δεῖπνον ὁ Κώστας δὲν εἶχε φανῆ, ἀλλ' ὁ πατέρας ἦτο πολὺ ἐπιεικής, ὥστε οὔτε κἀν λόγος δὲν ἔγεινε διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Ἡ madame Marie ἦλθεν ὡς συνήθως διὰ τὸ πιάσι. Μετὰ τὴν ἐσπέραν ὅπου εἶχε χάσει τὸ μπεζίκι δὲν εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τῆς κ. Μεριδὼφ. Τὸ βράδυ ὅμως ἐκεῖνο δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῆ. Ἡ περιέργειά της νὰ ἐνοήσῃ τί εἶχε συμβῆ μεταξύ τῆς ἐνοικιαστρίας της καὶ τοῦ Κώστα, τὴν ἔκαμε νὰ παρίδῃ τοὺς ἐνδοιασμούς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐμποδίζαν, ἀφ' ὅτου ὁ σὶρ Γιωργάκης ἔπαιζε διαλογιστικὸν της εἰς τὸ Χρηματιστήριον, νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐπιτηδείως ἔφερε τὴν ὀμίλιαν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς νεῆς, διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἐγνώριζε τίποτε.

Καθὼς ἐργάζεται γρήγορα θὰ τὴν ἔχωμεν μετὰ δύο-τρεις ἡμέρας, εἶπεν ἡ κ. Μεριδὼφ μετὰ ψυχρότητος. Ἄλλως τε ἐβιάζετο, διότι θὰ ἀνεχώρει γρήγορα.

—Καλὲ πάει, ἔφυγεν! εἶπεν ἡ Mme Marie, λησμονήσασα τὴν ὑπόσχεσιν ὅπου εἶχε δώσει.

Ἡ κ. Μεριδὼφ ὠχρίασε καὶ ἀντήλλαξε βλέμμα συνενούσεως μὲ τὴν Ὀλγίαν. Πῶς ἔφυγε! εἶπαν μητέρα καὶ θυγατέρες μαζὶ.

—Μόνη; εἶπεν ἡ Λέλα.

Ἡ madame Marie ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ἴσως καλλίτερον νὰ ἐχθῆσῃ τὰ τῆς ἡμέρας, βλέπουσα πόσον ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἤθελε νὰ μάθῃ λεπτομερείας καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἐκτὸς τούτου εὗρισκε καὶ τρόπον νὰ δώσῃ ὀλίγην ζωὴν εἰς τὴν ψυχρότητα, μεθ' ἧς τὴν εἶχεν ὑποδεχθῆ ἡ κ. Μεριδὼφ. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καταλληλότερον μέσον διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς καλλιτέραν διάθεσιν. Διὰ τοῦτο ἡ Mme Marie ἐξέθηκεν ὅ,τι ἐγνώριζε μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν.

Προδιατεθειμένη λοιπὸν ὡς ἦτο δὲν ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν ἔλαβε τὸ πρῶτ' ὁ γράμμα τῆς νύμφης της. Ἐμεινεν ὅμως ἐμβρόντητος, ὅταν τὸ ἀνέγνωσε. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἔβλεπε. Καὶ ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπανέλθει πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα καὶ εἶχε φύγει πρῶτ', πρῶτ'. Δὲν θὰ ἤξευρε τίποτε. Καὶ θὰ τὴν ἐζήτει ἀναμφιβόλως. Ἄλλως τε ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴ τῆς Μαρίας εἶχεν ἔλθει μετὰ τῆς ἰδικῆς της. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; νὰ τοῦ τὴν δώσῃ, ὅταν θὰ ἐπέστρεφε, ἢ νὰ ἀνέμενεν ἕως τὸ βράδυ, ὅταν πλέον ἡ Μαρία θὰ ἦτο πολὺ μακρὰ;

Ἄλλ' ἐκεῖνος βεβαίως θὰ ἔτρεχεν εἰς ἀναζήτησίν της; Καὶ ἴσως, θὰ τὴν ἐπανεῦρισκε; Ποῦ νὰ εἶχεν ὑπάγει ἄρα γε; Ἐστειλεν ἀμέσως νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῶν ἀναχωρήσεων τῶν ἀτμοπλοίων τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Μόνον τὸν σιδηρόδρομον δὲν ἐσκέφθη.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἶχεν ἐπανειλημμένας συνδιασκέψεις μὲ τὴν κόρην της καὶ μ' ἔλην τὴν ἀπάθειαν τῆς τελευταίας ἡ κ. Μεριδὼφ ἦτο ὅλη παραγμένη, ὅλη ἀνήσυχος. Ἐπρεπε νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν Κώστα, εὐθὺς ὡς θὰ ἐμάθανε τὴν δυσάρεστον εἰδήσιν. Ἄν ἤρχετο ἡ Marie, ἐσκέφθη, καὶ ἐφώναζε διὰ τρίτην φορὰν τὴν Ὀλγίαν.

—Μαμά, μὴν ἀνησυχῆς. Ἡ Marie δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ σήμερον. Ἄφησε τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν μόνα των.

Ὁ Κώστας ἐπανῆλθεν ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν. Ἦτο περισσότερο ἀπὸ ἀνήσυχος. —Δὲν ἤλθε κανεὶς νὰ μὲ ζητήσῃ; ἠρώτησε τὴν γιαιγάν, ἣν συνήτησε πρῶτην.

Ἐλα μέσα, Κώστα, ἐφώναζεν ἡ μητέρα του. Τί ἔγεινες σήμερον. Δὲν εἰξεύρεις πόσον ἀνησυχῶ καὶ ἐγὼ. Πᾶμε ἐπάνω παιδί μου. Ἀλήθεια ὅτι ἔφυγεν ἡ Μαρία; τοῦ εἶπεν ἐνῶ ἀνέβαιναν.

—Ποῖος σὰς τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν ὁ νεὸς μὲ ἀγωνίαν.

Ἡ madame Marie, ποῦ ἦτο χθὲς βράδυ ἐδῶ. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. Ἴσως ἐπῆγεν εἰς κανένα χωρὶο δι' ἐργασίαν καὶ δὲν σὲ εἰδοποίησε, γιὰτὶ ἐξακολοθεῖ ὁ θυμὸς της γιὰ τὴν χθεσινὴν ἱστορίαν.

—Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ νεὸς.

Ὅλα εἶναι δυνατὰ, παιδί μου, μὲ μᾶς τῆς γυναῖκες καὶ μάλιστα μὲ τὰς ἰδιοτροπίας μῆς ἀρτίστας. Ἐπὶ τέλος δὲν θὰ πῆγε νὰ σκοτωθῇ ἴσως καλὰ καθούμενα. Ἐκτὸς ἂν δὲν εἶναι μὲ τὰ σωστὰ της.

—Τοῦλάχιστον νὰ εἰξευρα ποῦ εὗρίσκειται;

—Αἱ! δὲ μὴν ἀνησυχῆς καὶ θὰ γράψῃ. Δὲν γίνεται διαφορετικὰ. Μὴ τύχη καὶ καπιτσαρισμένη ὡς ἦταν ἔφυγε μόνη της, ὅπως ἦταν καὶ τὸ πρῶτο σχέδιόν μας καὶ ἅμα φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ σοῦ γράψῃ νὰ πᾶς νὰ τὴν εὕρῃ.

—Ἐρώτησα εἰς ὅλα τὰ πρακτορεῖα. Μόνον τὸ Γαλλικὸν ἔφυγε χθὲς γιὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ δὲν ἔφυγε καμμία κυρία μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

—Αἱ! καὶ δὲν ἠμποροῦσε τάχα νὰ ἀλλάξῃ ὄνομα.

Μὲ αὐτὰς τὰς ὀμιλίας καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα γλυκὰ καὶ παρηγορητικὰ λόγια ἡ κ. Μεριδὼφ καθησάχασε τὸν υἱὸν της. Ἐκεῖνος ἦτο τόσο δυστυχὴς, ὥστε ἀφῆθη νὰ ἐλπίζῃ, ὡς τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του. Ἐρχισε μάλιστα, ὡς τὰ ἔφραεν ἐκείνη μὲ τρόπον νὰ μέμφεται τὴν Μαρίαν, διὰ τὸ κάμωμά της αὐτό. Ἀκοῦς ἐκεῖ, γυναῖκα νεόνυμφη, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κώστας εἶχε κάμει τοιαύτην θυσίαν, νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ τόσο, ὥστε νὰ τοῦ συγχωρήσῃ καὶ ἂν ὑπετίθετο ὅτι εἶχε πταίσει ἀπέναντί της. Νὰ αὐτὲς ἡ πολὺ σοφές, μὲ τὰ μεγάλα φούμαρα! Πόσο ὀλίγην καρδίαν εἶχαν καὶ πῶς δὲν ἤξευραν νὰ ἀγαποῦν. Καὶ ἡ κ. Μεριδὼφ ἤρχισε νὰ διηγῆται μὲ πόσῃν αὐταπάρῃσιν αὐτὴ ἠγάπησε τὸν ἄνδρα της καὶ πόσα εἶχεν ὑποφέρει καὶ εἶχε συγχωρήσει. Ἄ! αἱ γυναῖκες τώρα καὶ μάλιστα αὐτὲς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αὐτὲς ἡ πολυταξιδευμένες πύσο λίγον ἰογάριάζαν τοὺς ἄνδρας.

Ὅλον τὸ ἀπόγευμα ὁ Κώστας εἶχε μείνει εἰς τὸ σπῆτι, ἀναμμένων ἐπιστολῶν, ὡς τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ἔστειλε καὶ ἐκάλεσε καὶ τὴν madame Marie, διὰ νὰ λάβῃ λεπτομερεστέρως πληροφορίας, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ἐν μάθημα περὶ τοῦ τί θὰ ἔλεγε, πρὶν νὰ ἀναβοῦν ἐπάνω.

Ἡ νέα χήρα, ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κ. Μεριδὼφ εἶπεν ὅτι ἡ μαστρίνα ἐπῆρε ὀλίγα πράγματα μαζὶ της, ὅτι ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν πρὶν νὰ φύγῃ, ὅτι ἦτο πεισματωμένη μᾶλλον παρὰ λυπημένη καὶ ὅτι ἄφησε τὰ πράγματά της ὡς ἦσαν, διότι θὰ ἐπέστρεφε γρήγορα.

Μάτια

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Τάφου ἔχει τοσαύτως καὶ τόσο καλῶς περιγραφῆ, ὥστε δὲν θὰ τὸν περιγράψω λεπτομερῶς ἐκ νέου. Κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἰδίως εἶναι ἐν ὑπερμέγεθος καὶ ὠραῖον μνημεῖον Βυζαντινῆς ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι σοβαρὰ, ἐπίσημος, μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσία διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ᾠκοδομήθη. εἶναι ἐν ἀξιοπρεπῆς μνημεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπίνη εὐσέβεια προεφύλαξε τὸν Τάφον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Συγκρινόμενος ὁ ναὸς οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, εἶναι τὸ ἀνώτερον ὄλων. Ἡ Ἁγία Σοφία, πολὺ μεγαλητέρα, εἶναι πολὺ περισσότερο ἀκαλαίσθητος. Ἐξωτερικῶς οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἐν ὄρος ἐκ σωρευμένων λίθων, ἐνῶ ὁ Ἁγιος Τάφος ἐξ ἐναντίας εἶναι μία ἀερώ-

δης τονρευτή θολωτή οικοδομή, της οποίας το κανονικόν σχήμα, τὸ κομψόν τῶν θυρῶν, παραθύρων καὶ ἐπιστυλίων, προσθέτουν εἰς τὸ σύνολον τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν μιᾶς ἐξαίρετου ἐργασίας, ὁ λίθος τῆς οποίας ἔγινε τρίχαπτον, ὅπως τὸ ἀναγερόθεν μνημεῖον κατασταθῆ ἄξιον νὰ περικαλύψῃ τὴν μεγαλειέτην ἀνθρωπίνην διάνοιαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς δι' ὃν ἠγέρθη, εἶναι ἐγγεγραμμένος λεπτομερῶς εἰς τὸ σύνολόν του.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Τάφου δὲν εἶναι τοιοῦτος σήμερον καθὼς ἡ Ἁγία Ἐλένη, ἡ μήτηρ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸν ἠκοδόμησεν. Διότι οἱ βασιλεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν ἐπεδιώρθωσαν καὶ ἐξωράϊσαν διὰ κοσμημάτων τῆς ἡμιδυτικῆς καὶ ἡμιμαυριτανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς οποίας καλαισθητὰ ὑποδείγματα εὑρον ἐν Ἀνατολῇ· ἀλλ' ὡς εἶναι τῶρα ἐξωτερικῶς μετὰ τὸ Βυζαντινὸν σχῆμά του, μετὰ τὰς Ἑλληνικὰς, Γοτθικὰς καὶ Ἀραβικὰς περικοσμήσεις του, μετὰ τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του σχισμὰς, στίγματα τοῦ χρόνου καὶ τῶν βαρβάρων, ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν προξενεῖ δὲν κάμνει ποσῶς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰδέαν μετὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπισκέπτεται τις. Εἰς τὴν θέαν του δὲν ὑφίσταται τις τὴν ἀνιστῶν ἐντύπων μιᾶς μεγάλης ἰδέας κακῶς εἰκονιζομένης, μιᾶς μεγάλης ἀναμνήσεως βεβηλωθείσης ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν· ἐξ ἐναντίας παρατηρῶν αὐτὸν ἀνακράζει ἀκουσίως: αἰδοῦ ὅ, τι ἀνέμενον». Ὁ ἄνθρωπος ἔκαμε πράγματι ὅ, τι ἠδυνήθη καλλίτερον· διὰ τοῦτο ἡ πρώτη καὶ σπουδαία ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἶναι, ὅτι τὸ μνημεῖον δὲν εἶναι ἄξιον διὰ Τάφον τοῦ Σωτῆρος, ἀλλ' ἀντάξιον αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἥτις ἠθέλησε νὰ δοξάσῃ αὐτὸν τὸν Τάφον καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ θολωτοῦ περικαλύμματός καὶ τοῦ σκυθρωποῦ νάρθηκος.

Περὶ τὸ ἄκρον τοῦ προστόου εὐρέθημεν ὑπὸ τὸν εὐρύχωρον θόλον τοῦ ναοῦ. Τὸ κέντρον τοῦ θόλου τούτου, τὸ ὁποῖον, αἰτοπικαὶ παραδόσεις λέγουσιν ὡς τὸ κέντρον τῆς γῆς, εἶναι κατελιγμένον ὑφ' ἐνὸς μικροτέρου μνημείου ἐγκεκλεισμένου ἐντὸς τοῦ μεγάλου, καθὼς ἐγκλείουσι ἕνα πολύτιμον λίθον ἐντὸς ἄλλου. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μνημείου, ἐν μακρῷ τετράγωνον κοσμημένον διὰ παραστάδων καὶ μαρμαρίνου θόλου, ὅλα ἀκαλαίσθητα καὶ σχεδίου συγκεχυμένου καὶ ἀλλοκότου, ἀνωκοδομήθη τὸ 1817 ὑπὸ Εὐρωπαϊοῦ ἀρχιτέκτονος, δαπάνη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ τὸ κατέχει σήμερον. Περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ περικαλύμματός τοῦ Τάφου, ἐκτείνεται τὸ κενὸν τοῦ μεγάλου ἐξωτερικοῦ θόλου, τὸ ὁποῖον διατρέχει τις ἐλευθέρως καὶ συναντᾷ ἀπὸ στύλου εἰς σῦλον παρεκκλήσια εὐρύχωρα καὶ βαθέα, ἀπεικονίζοντα ἕκαστον ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν δραμάτων τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐγκλείοντα ἅπαντα τεκμηρία τινὰ πραγματικὰ ἢ ὑποτιθέμενα τῆς σκηνῆς τῆς Ἀπολυτρώσεως.

Τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι κάτωθεν τοῦ θόλου, εἶναι ἀποκλειστικῶς προωρισμένον διὰ τοὺς Ἑλληνας σχηματικούς. Ἐν ξύλινον ζωγραφιστὸν διχωρῖσμα, κεκαλυμμένον δι' εἰκόνων τῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς, χωρίζει τὸν νάρθηκα αὐτὸν ἐκ τοῦ ἄλλου.

Μεθ' ὅλην τὴν ἰδιόρρυθμον δαψίλειαν τῆς ἀσχίμου ζωγραφικῆς καὶ τῶν παντοειδῶν κοσμημάτων, δι' ὧν οἱ τοῖχοι καὶ τὸ θυσιαστήριον εἶναι ὑπερφορτωμένα, τὸ σύνολον ἐν τούτοις εἶναι ἐντυπώσεως σοβαρᾶς καὶ εὐλαβοῦς. Δισθάνεται τις ὅτι

ἡ προσευχὴ ἔχει ἐξαπλωθῆ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀδύτου καὶ ὅτι αἱ δεσποδαίμονες ἀλλ' εὐσεβεῖς καὶ ἔνθεροι γενεαὶ ἔχουν συσσωρεύσει ἐντὸς αὐτοῦ πᾶν ὅ, τι ἐνόμισαν πολυτιμότερον νὰ κατατεθῆ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μία κλίμαξ πελεκητὴ ἄγει ἐκεῖθεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Γολγοθᾶ ὅπου οἱ τρεῖς σταυροὶ ἐνεπήχθησαν. Ὁ Γολγοθᾶς, ὁ Τάφος καὶ πολλαὶ ἄλλαι τοποθεσίαι τοῦ δράματος τῆς Ἀπολυτρώσεως, εὐρίσκονται οὕτω ὑπὸ τὴν στέγην μιᾶς οικοδομῆς μετρίως ἐκτάσεως. Αὐτὸ φαίνεται ὀλίγον ἀσύμφωνον μετὰ τὰς ἀφηγήσεις τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δὲν ἐλπίζει τις, ὅτι θὰ εὕρῃ ἐντὸς τῶν νεωτέρων τειχῶν τὸν τάφον τοῦ ἐξ Ἀριμαθείας Ἰωσήφ, τὸν γεγλυμμένον ἐντὸς βράχου ἐξωθῆ τῶν τειχῶν τῆς Σιώνος εἰς πεντήκοντα βήματα τοῦ Γολγοθᾶ, τόπου τῶν θαυμάσιων ἐκτελέσεων. Ἄλλ' αἱ παραδόσεις εἰσὶ τοιαῦται καὶ ἔχουν ἐπικρατήσῃ. Τὸ πνεῦμα ἐν τούτοις δὲν πρέπει ν' ἀμφισβητῆ ἐπὶ παρομοίων ζητημάτων, περὶ τῆς διαφορᾶς μερικῶν βημάτων μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν πιθανοτήτων καὶ τῶν παραδόσεων. Ὅ, τι ὑπῆρξεν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, δὲν θὰ εἶναι ποτὲ μακρὸν τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον μᾶς προσδιορίζουν.

Κατόπιν βαθείας καὶ σιωπηλῆς μελέτης ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως, τὴν ὁποίαν ἀναπολεῖ ἕκαστος ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτῶν τόπων, κατέβημεν καὶ εἰσεχωρήσαμεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μνημεῖον τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς λήθινον κάλυμμα τοῦ ἰδίου Τάφου καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι χωρισμένον εἰς δύο ἱερά. Εἰς τὸ πρῶτον εὐρίσκεται ὁ λίθος, ὅπου οἱ ἄγγελοι ἦσαν καθισμένοι ὅταν ἀπήνησαν εἰς τὰς ἀγίας γυναῖκας: «Δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ, ἀνεστῆθη»· τὸ δὲ δεύτερον περικλείει τὸν τάφον, ὅστις εἶναι κεκαλυμμένος ἀκόμη δι' ἐνὸς σαρκοφάγου ἐκ λευκοῦ μαρμαρίου, ὁ ὁποῖος περιβάλλει καὶ ἀποκρύπτει ἐντελῶς ἀπὸ τὰ βλέμματα τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀρχικοῦ βράχου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ Τάφος ἦτο ὠρυγμένος. Λυχνίαι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀνημμέναι διαρκῶς φωτίζουν αὐτὸ τὸ παρεκκλήσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀρώματα καίονται ἡμέραν καὶ νύκτα, καθιστῶντα τὸν ἀέρα χλιαρὸν καὶ εὐώδη. Εἰσήλθομεν ἐντὸς αὐτοῦ ἀνὰ εἰς χωριστά, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς οὐδένα τῶν ἐφημερευόντων ἱερέων τοῦ ναοῦ νὰ εἰσέλθῃ μεθ' ἡμῶν. Διότι δὲν ἠθέλαμεν οὐδὲν βλέμμα νὰ διαταράξῃ τὴν ἐπισημότητα τοῦ ἱεροῦ τόπου, οὔτε τὸ ἐνδόμυχον τῶν ἐντυπώσεων, τὰς οποίας ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ἕκαστον ἀναλόγως τῶν ἰδεῶν του καὶ τῶν ὀρίων τῆς πίστεώς του, ἢ ἀνάμνησις τὴν ὁποίαν ὁ Ἅγιος Τάφος ἀναπολεῖ. Ἐκαστος ἔμεινε ἐντὸς αὐτοῦ ἐν τέταρτον, καὶ οὐδεὶς ἐξῆλθε μετ' ὀφθαλμοῦς στεγνοῦς.

(Κατὰ τὸν Λαμαρτίνον)

Μαρία Β. Ζερβουδάκη

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Δ'.

Ἀνάγιαλις. Γυνὴ διακριθεῖσα κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐν Κερκύρᾳ. Ρήτωρ πρώτης δυνάμεως ἐδίδασκε τὴν ρητορικὴν. Συνέγραψεν ἄλλως τε καὶ δοκίμια ρητορικῆς. Λέγεται ὅτι εἰς αὐτὴν ὀφείλεται καὶ ἐν εἶδος παιγνίου τῆς σφαίρας.

Ἀγαρίστη. Θυγάτηρ τοῦ Ἰπποκράτους καὶ σύζυγος τοῦ Ξανθίππου. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε τὸν Περικλέα,

ἐξ οὗ καὶ κατέστη διάσημος. Λέγεται ὅτι ὀλίγας πρὸ τοῦ τοκετοῦ τῆς ἡμέρας εἶχεν ὄνειρευθῆ ὅτι ἐγένενα λέοντα.

Ἀγαρίστη. Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένου, ὁ ὁποῖος ἐξεδίωξεν ἐξ Ἀθηνῶν τὸν τύραννον Ἰππίαν, υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὸ 510 π. χ. Ἡ νέα Ἀγαρίστη ἦτο τόσοσιν θαυμασιῶς ὠραία, ὥστε οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῶν Ἀθηνῶν διωργάνωσαν ἀγῶνας, εἰς οὓς ἠγωνίζοντο νὰ διακριθοῦν, μόνον διὰ νὰ ἐλκύσουν ἀπλῶς τὴν προσοχὴν τῆς ὠραίας νεάνιδος.

Ἀγάπη. Ἰδρυσε περὶ τὰ τέλη τοῦ τετάρτου αἰῶνος τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀγαπητῶν, ἥτις ἦτο κλάδος τῶν Γνωστικῶν. Ἡ αἵρεσις αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ νέας γυναῖκας καὶ νέους ἀνδρας, οἵτινες εἶχον ὡς ἀξίωμα ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτε πονηρὸν διὰ τὰς ἀγνάς συνειδήσεις. Τὸ μυστήριον τῆς αἵρέσεως τῶν ἔμεινε ἀγνωστον, τόσοσιν αὐστηρῶς ἐφυλάσσετο.

Ἀγάθη (ἀγία). Ἐγεννήθη ἐν Παλέρμῳ ἐξ εὐγενοῦς οἴκου κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα. Τὸ κάλλος τῆς ἐνέπνευσε μέγα πάθος εἰς τὴν διοικητὴν τῆς Σικελίας Κουίντιον. Ἄλλ' ἦτο ἐνάρετος καὶ χριστιανὴ καὶ διὰ τοῦτο ἀντέστη καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ ὑποσχέσεις, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ θαυμαστοῦ της. Ἐξοργισθεὶς οὗτος τὴν κατεδίωξεν ὡς χριστιανὴν καὶ διέταξεν ἐν τῇ θηριώδει σκληρότητί του νὰ τῆς κόψουν τὰ στήθη καὶ μετὰ ταῦτα αἱματόφυρτον καὶ γυμνὴν νὰ τὴν κυλίσουν εἰς ἀνημμένους ἀνθρακας. Μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦτο ἀπέθανε, ἀνακηρυχθεῖσα παρὰ τῶν συγχρόνων της ἀγία. Ὅσαίς δὲ ἡ Αἴτνα εἰς πᾶσαν νέαν ἀνάφραξιν ἠπειλεῖ νὰ κατακαύσῃ τὴν Κατάνην, οἱ κάτοικοι ἔτρεχον περιδεεῖς εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀγάθης καὶ μετὰ τὸ πέπλον τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ ἀκρωτηριασμένον σῶμά της ἐσταμάτουν τὴν δύναμιν τοῦ πυρός.

Ἀγαθόκλεια. Γυνὴ ἐλευθέρων ἠθῶν, διάσημος διὰ τὸ κάλλος καὶ διὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς. Ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὴν ἠγάπησε τόσοσιν, ὥστε διὰ νὰ τὴν νυμφευσθῇ ἐδολοφόνησε τὴν νεαρὰν σύζυγόν του Εὐρυδίκην, ἥτις ἦτο καὶ ἀδελφὴ του. Ἡ Ἀγαθόκλεια τόσοσιν ἤσκει κρᾶτος ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου, ὥστε ἡ χώρα του διοικεῖτο παρ' αὐτῆς. Βραδύτερον ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν, ἀπέκρυψε τὸν θάνατόν του καὶ ἐδοκίμασε νὰ δολοφονήσῃ τὸν μικρὸν υἱὸν καὶ διάδοχόν του Πτολεμαῖον, μόλις τετραετῆ. Ἄλλ' ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας ἔσωσε τὸν μικρὸν διάδοχον καὶ ἐφόνησε διαμελίσας τὴν θηριώδη γυναῖκα κατὰ τὸ 20 εἰ π. Χ. τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Φιλοπάτορος.

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΜΙΑ ΕΛΠΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ἡμεῖς δὲν θὰ πλέξωμεν ἀκόμη στέφανον, ἀλλ' οὔτε θὰ τονίσωμεν διθυράμβους εἰς τιμὴν τῆς ὁσ Θεόνης Δρακοπούλου, ἡ ὁποία τόσοσιν ἔχει κατ' αὐτὰς συγκινήσει κόσμον καὶ τόσα εἰσπνεύσει θυμιάματα καὶ λιδανωτούς. Νέα, εὐειδής, συμπαθεστάτη, ἀπαγγέλλουσα μεθ' ὁσῆς εὐκολίας ἐν πτηνὸν ψάλλει, ἀκριβῶς διότι ὡς αὐτὸ ἐγεννήθη μετ' ἐν δῶρον φυσικόν, τὸ ὁποῖον ἡ τέχνη θὰ ρυθμίση καὶ ἡ μελέτη θὰ κανονίσῃ.

Δι' αὐτὸ εὐχόμεθα νὰ μὴ μεθυσθῇ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐγκώμια καὶ νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ μόνον εἰς τὴν φύσιν, τὴν τόσοσιν

γενναίαν καὶ δαψιλῆ εἰς τὰ πρὸς αὐτὴν χαρίσματα της. Ἡ νεανίς, ἡ ὁποία μετὰ τὰς ἀτλας καὶ ἀφελείας κινήσεις της ἐνθυμίζει τὴν γοητείαν καὶ τὴν θερμὴν ζωὴν τῶν εἰκόνων τοῦ Μουρίλου, ἡ κόρη αὕτη ἠμπορεῖ νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὴν τέχνην μετὰ ὅλην τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας καὶ μετὰ ὅλας τὰς πιθανότητας τῆς δόξης, ἐὰν ἐργασθῇ καὶ ἐὰν μελετήσῃ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Χ. Κ. Τύρναβον. Προσοχὴ δίδεται ἐξ Ἰσοῦ εἰς πάσας. Ἀπορῶ δὲ πῶς ἡ κυρία δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομά σας καὶ λυπούμαι διότι καίτοι ἐπαπειλημένως ἠρώτησα, οὐδὲν μοὶ ἀνηγγέλθη. Τὸ ἀντίτιμον τῶν δύο συνδρομῶν ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς. Σὰς εὐγνωμονῶ δὲ διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις σας. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι ὁ πόθος σας θὰ ἐκπληρωθῇ, ὅπως γενικευθοῦσι αἱ σχολαὶ αὐταὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἀμφότερα τὰ λαχεῖα ἐνεργοῦνται κατ' αὐτάς.—Κον Κ. Κ. Λάρισσαν. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ ἐπιστολήν. Καν Αἰ. Μ. Λιδόρρον. Θὰ τὸ ἐπιθύμουν καὶ ἐγώ, ἀλλὰ τὸ νομίζω δύσκολον.—Καν Ο. Ι. Α. Παζοῦς. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας· ζητούμενα ἀπεστάλησαν.—Καν Κ. Α. Μίνιαν. Θὰ δημοσιευθῇ ἴσως, ἂν καὶ αἱ ἐκπερόμεται γνῶμαι δὲν ἀποτελοῦν τὴν κυρίως αἰτίαν τῆς ἀσυμφωνίας.—Δα Χρ. Α. Δαρδανέλια. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην δι' ὠραίαν καὶ ἐγκαρδιωτικὴν ἐπιστολήν. Φρ. χρ. 20 ἐλήφθησαν.—Δα Μ. Ζ. Σύρον. Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν. Τὸ πρῶτότυπον δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι ἡ Τουρκικὴ λογοκρισία θὰ μᾶς ἀπηγόρευε τὴν κυκλοφορίαν.—Καν Ε. Ρ. Πειραιᾶ. Κάθε ἡλικία ἔχει τὰ γόητρά της· μὴ ἀπελπίζεσθε λοιπόν.—Δα Τ. Τζ. Αἱ μουσαί, νέα μου φίλη, δὲν ἔχουν ἡλικίαν, ἀλλὰ ἔχουν πτερὰ καὶ ἀποφεύγουν τὰ χαμηλὰ μέρη. Αὐτὸ νὰ ἐνθυμήσθε πάντοτε.—Καν Στ. Α. Λαμίαν. Οὐδὲν ἐλήφθη.—Καν Α. Λ. Ροστόβι. Τὰ δύο τοκομερ. τιμῶνται μόνον ἀνὰ 6 φρ. ἕκαστον διότι εἶναι τοῦ 1900 καὶ ἡ Τράπεζα ὑπεδίδασκε τὸν τόκον αὐτῶν εἰς 30/ο, ὥστε ἀποσταίλατε, εὐαρεστουμένη, τὸ ὑπόλοιπον. ἀρ. τοκ. 74,348 καὶ 017,299.—Καν Π. Φ. Γιούργουδον. Τὰ χρήματα εἶχον ληφθῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐστερούμεθα ἐπιστολῆς, ἠγγουσοῦμεν τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐστάλησαν. Ἡδὲ ἐλήφθησαν βεβαίως τὰ ἡμερολόγια.—Καν Αἰ. Δ. Β. Σαούθαμπτον. Εὐγνωμονῶ διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν. Τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσκολώτερον παρ' ὅσον νομίζετε, ἀφοῦ δὲν διαθέτω περισσώτερον τῶν 2 μηνῶν. Γράφω ἐκτενῶς καὶ πάλιν θερμὴν εὐγνωμοσύνην.—Καν Μ. Α. Πειραιᾶ. Ἐὰν διεθέταμεν χώρον, θὰ τὸ ἐκάμαμεν πολὺ εὐχαρίστως. Ἄλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἀδύνατον. Ἄλλως ἢ ἀνάπλαστον ἐκτελεῖ ἐπιτυχέστατα τὸν σκοπὸν αὐτόν.—Δα Α. Χρ. Κρέστανα. Οὐδὲν ἐλήφθη. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη.—Δα Α. Χ. Σουλινά. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμαὶ εὐχαριστίας. Ἀδύνατον νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν κ. Π. δι' ἐβδ. ἀποστολῆς. Πάντα τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν.—Καν Ι. Α. Κ)πολιν. Συμμορφώθημεν μετὰ τὰς ὁδηγίας σας. Ἄλλὰ δὲν ἐμπιστευόμεθα εἰς τὴν τάξιν τῶν ταχυδρομείων σας.—Καν Μ. Π. Γ. Πόρον. Τὸ κόκκινον διὰ νεανίαν εἶναι τὸ χρώμα τοῦ συρμοῦ. Ἀδυνατοῦμεν ὁμως νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν, τόσοσιν πολυάσχολοι εἴμεθα.—Καν Θ. Γ. Βάρναν. Τὰ 40 φρ. ἐλήφθησαν. Δὲν ἐζητήθη ἀκόμη ὁ λ)σμός σας. Νέαι συνδρομήτρια ἐνεγράφησαν καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν.—Κον Α. Ν. Ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν πόλιν τῆς νέας διαμονῆς τῆς κ. Μαργ. Α. Νίχ. Ἡ ἐν Λαμίᾳ δις Μοριζ. καθυστέρει καὶ τὸ 1899. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποσταλείτε.—Δα Δ. Μεταξάτα. Φρ. 10 ἐλήφθησαν. Τὶ νὰ κάμωμεν; τὰ λαμβάνουν τακτικώτερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν παρὰ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς νήσους.—Δα Π. Α. Κύμην. Ἐλήφθησαν ἐπὶ τέλους συστημένα ἢ ὄχι; Ἐστάλησαν τρεῖς.—Καν Εὐ. Γ. Μχυορβελιον. Εὐγνωμονῶ δι' ἀποσταλείσας ἀναποκρίσεις. Προτιμᾶτε θέματα καθαρῶς Πουμανικά. Περὶ ἀποδείξεων, πρᾶξατε ὅ, τι νομίζετε καλλίτερον.—Δα Ρ. Α. Λεμησσόν. Σήμερον ἔγραψα. Ἐλησμένησα νὰ σὰς ἀναγγεῖλω παραλαβὴν φρ. χρ. 88 καὶ ὅτι ἐμέτρησα 24 φρ. Κ. Μ.—Καν Δ. Κ. Ζαχαζίκ. Ἀντίτιμον συνδρομῆς ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστάλησαν. Καν Δ. Μ. Κ)πολιν. Οἱ πολιτικοὶ λίθοι εἶναι βεβαίως ὠραῖον δῶρον, ἀλλ' ἂν ἡ νύμφη στερεῖται ἄλλων χρησιμωτέρων πραγμάτων, καλὸν εἶναι νὰ διευκολύνηται ἡ θέσις της. Καὶ χρήματα διατὶ ὄχι; Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶνε καθιερωμένα σχεδόν.—Καν Υ. Τ. Ζ. Χαλέπαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀποστέλλονται τακτικῶς.—Καν Μ. Ν. Λα Βος Σάμον. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 22 ἐλήφθη. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Αἱ ἐκεῖ συνδρομήτρια θὰ μετ' ὑπερέρουν, ἐὰν ἐσπευδᾶν νὰ πληρώσουν, διότι προσεχῶς θὰ ὑποβληθῶ πάλιν εἰς μεγάλας δαπάνας, ὅπως ἀντιπροσωπεύσω τὸ φύλλον μας εἰς τὸ παρὰ τῆς Γαλλ. Κυβερνήσεως συγκαλούμενον συνέδριον, εἰς ὃ ἐκλήθη. Πολλὴ θὰ εὐγνωμονῶ ὅλας τὰς ἀπανταχοῦ συνδρομητρίδας μου, ἐὰν σπεύσουν, χωρὶς νὰ περιμένουν εἰδικὰς ἐπιστολάς νὰ ἐμβάσουν τὸ μικρὸν χρέος τῶν, διευκολύνουσαι οὕτω τὴν θέσιν μου. Σὰς γράφω προσεχῶς ἐκτενέστερον.—Δα Κ.

« ΕΡ Γ Α Σ Ι Α »

Στ. Δάρισσαν. Θερμάς εύχαριστίας. — Δα Α. Α. Μονεμβασίαν. 'Αντίτιμον ήμ. ελήφθη. 'Η δις Β. εύρίσκεται εις Κραύδαν. — Καν Εύ. Σ. Πύργον Βουλγ. Φρ. χρ. 27 ελήφθησαν δι' ήμερ. Εύχαριστία. — Δα Μ. Ζ. Σύρον. Σάς έγγραφα οτι αι 35 ορ. ελήφθησαν ; Δα Ζ. Δ. Δρ. 10 ελήφθησαν, αντίτιμον συνδρ. και 6 ήμερολ. Εύχαριστία δι' εύγενή φροντίδα. Κον Κ. Κ. Κ)πολιν. Γράφομεν — Κον Χρ. Γ. Αύλων. 'Η έτησία συνδρομή είναι φρ. χρ. 8. — Καν Σμ. Χρ. 'Ηδη λαμβάνετε τακτικώς. — Κον Κ. Α. Μ. Kil 64 «El Terdane». 'Αντίτιμον συνδρ. 8 φρ. χρ. και ήστορ. 5. 'Αποστέλλετε δια mandat postal. — Κον Μ. Κ. Κωνσταντζαν. 'Ελήφθη και υπόλοιπον. Εύχαριστία. — Καν Δ. Μ. Χιον. Διά σύζυγον, τουλάχιστον δια 2 έτη. — Καν Μ. Β. Ζαγαζίκ. 'Επιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 24 ελήφθη. Θερμοτάτας εύχαριστίας δι' εύγενή πάντοτε φροντίδα. — Καν Στ. Β. Σπάρτην. Πόσον λυπούμαι διότι εις τόσον άκατάλληλον στιγμήν σάς έγγραφα. Μυρίας συγγνώμας και θερμάς εύχαριστίας. 'Ελήφθησαν. — Δος Γ. Γύθειον. Συνδρομή ελήφθη. Εύχαριστούμεν. — Καν Ρ. Γ. 'Αργαστόλιον. 'Επιστολή σας μετὰ ορ. 10 ελήφθη. Νέα συνδρομήτρια ένεγράφη. Εύχαριστίας. Ζητούμενα άπεστάλησαν. — Καν Αί. Κ. 'Αθήνας. Λυπούμαι διότι δεν σάς άρέσκει ή δημ. ποιήσις. Περι όρέξεως. — Δα Μ. Α. Καλάμας. Οί παλαιοί αριθμοί είναι αδύνατον να εύρεθούν, διότι ποδ πολλού κατηρίστησαν τόμοι, οί όποιοι καταστρέφονται, άφαιρουμένων αριθμών. — Κον Κ. Δ. Κάτρον. Φρ. χρ. 16 ελήφθησαν, εύχαριστίας. — Δα Α. Ι. Μ. Τρίκερα. 'Ελήφθη. Ποία φύλλα ; δεν λέγετε. — Δα Εί. Β. Χανιά. Εύγνωμονω δι' εύγενή προθυμίαν. Δεν ήδυνήθην να άπαντήσω ένεκα τών πολλών μου άσχολιών. 'Ελάδετε βέβλον ; Γράφω άφεικτως ένός τής έβδομάδος. Κας κ. Ε. Δ. Κρ. 'Αμφισσαν. Μ. Μ. Λαμίαν, Π. Γ. Α. Μίνιτελ-Γαμ. Κ. Ε. Τσ. Βόλον. Π. Δ. Κ. Τρίπολιν, Π. Ε. Β. Κέρκυραν, Δ. Μ. Λίβερπουλ, Ν. Ν. Βοστώνην. Συνδρομαί ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν.

'Εν περιοδικόν, τό όποιον φαίνεται προωρισμένον εις μακράν ζωήν και εις έννοφελή δράσιν είναι τό από τινας παρά του κ. Γουναράκη, τοϋ δημοφιλοϋς βουλευτοϋ 'Αττικής έκδιδομένον υπό τών τίτλων « Ε ρ γ α σ ι α » Μόνον ό τίτλος άρκει δια να κατανοηθή ή μεγάλη χρησιμότης του και δια να χαρακτηρησθή τό ποικίλον τής ύλης του, άφού εις πάσης εργασίας τας ανάγκας άνταποκρίνεται. Εις τήν νέαν συνάδελφον εύχόμεθα πάσαν επιτυχίαν.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

'Υποδηματοποιού άπάσης τής Βασ. Οίκογενείας και τής Αύλης

'Οδός Σταδίου 47, 'Οδός Γ. Σταύρου 1

'Η έγνωσμένη καλαισθησία του άπαραμύλλου και πασιγνωστου ύποδηματοποιού του κ. Τσάμη πείθει πάσαν φιλόκαλον κυρίαν και δεσποινίδα οτι είναι ύποχρεωμένη να ύποδυθῆ έν αύτῷ ίδίῳ κατά τήν έπερχομένην έαρινήν περιόδον δι' ήν ό κ. Τσάμησ εκόμισεν έξοχον συλλογήν δερμάτιων εις άπειρους όλων νέους χρωματισμούς. Τών 'Αθίδων τήν μοίραν, καθόσον άφορᾷ τήν ύπόδησιν, ζηλεύουσι και αύται αι Παρισιναι χάρις εις τόν κ. Τσάμην, τόν όποιον πολύ δικαίως τιμᾷ άπασα ή άρίστη τάξις τής κοινωνίας μας δια τής πελατείας τής.

Φρονούμεν οτι δια τοιούτον κατάστημα πάσα σύστασις άποβαίνει περιττή.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΕΥΤΕΝΗΣ ΜΙΛΑΝΕΖΑ

Εις τας 'Αλπεις τής Βέρνης, παρά τό όρος Grimsel, μίαν όμιχλώδη και βροχεράν ήμέραν, ένῶ ποιμήν τις έτρεχε πρός άναζήτησιν ένός βοός του ποιμνίου του εις τὰ άγρια έκείνα μέρη, όπου μόνον ορη παγωμένα και άγρόνους βράχους βλέπει τις, είδε πρός μεγάλην του έκπληξιν μίαν ελγενοϋς παραστήματος Κυρία, ή όποια εδάδιζε πρός τό παγωμένον όρος. 'Επετάχυνε τό βήμά του όπως τήν φθάση, και δώση εις αύτήν οδηγίας περι τοϋ μέρους, νομίσας οτι περιεπλανήθη. 'Όταν έφθασε πλησίον τής παρετήρησεν οτι ήτο ώραία, νέα και διακεκριμένη· άλλ' ό,τι περισσότερο επέσυρε τήν προσοχήν του ήτο οτι ή Κυρία ήτο άσκεπής και γυμνόπους· ή πλουσία αύτης κίμη εκυμάτιζεν έπι τών όμων τής εις βοστρύχους, από τούς όποιους έσταζε νερόν τής εξακολουθούσης να πίπτη βροχής· τόν δε άφρόλευκον λαϊμόν τής έστόλιζε χρυσή αλυσίς. Τήν κομψήν μέσην τής περιέβαλε πολύτιμος ζώνη, τούς βραχιόνιάς τής χρυσοί κρίκοι και τούς κρινολεύκους τών μικρών τής λευκών χειρών κονδυλωτούς δακτύλους χρυσα άδαμαντοκόλλητα δακτυλίδια. Τὰ γυμνά τής πόδια, τὰ όποια από τό ψύχος και τήν ύγρασίαν ήσαν κατακόκκινα, ήσαν τόσον τρυφερά, όπου και ό μικρότερος τών λίθων ήθελε τὰ πληγώσει. Διά τής μιᾶς χειρός έσυρε πρός τὰ άνω μετ' εύσχημοσύνης τήν μεταξωτήν εμπροσθέλλαν τής, όπως εύκαλύνη τήν εις τὰ άπότομα μέρη άνοδόν τής, βοηθουμένη υπό μακράς ράβδου τήν όποϊαν έκράτει εις τήν άλλην. 'Εδαινεν έπι τών σκληρών ψυχρών λίθων μετὰ προσοχής· έβλεπέ τις καλώς, οτι εκαστον βήμα τής έγένετο πρόξενος νόου. Τό συμπαθητικόν τής πρόσωπον εξέφραζε βαθειαν θλίψιν· εις τούς μεγάλους ώραίους όφθαλμούς τής έλαμπον εισέτι δάκρυα και τὰ τρυφερά τής χείλη ήνοίγοντο από καιροϋ εις καιρόν, όπως εξέλθη στεναγμός τις ή σιγαή προσευχή.

συνοδείαν, ήπων, χωρίς ύπηρέτας, άσκεπής, χωρίς κάλυμμα, και ύποδήματα. Πρὸ όλίγου έχασα μίαν μεγάλην πόλιν και έν λαμπρόν παλατίον. Θερμόν εισέτι εις τήν νεκρικήν μου κλίνην, εις τό Μιλάνον, δπάχει τό σπήνωσ μου, παρά τῷ όποίῳ οί άγαπητοί μου γονεϊς χύνουν πικρά δάκρυα δια τόν θάνατον έμοϋ τής μονογενοϋς θυγατρὸς των. Παρά του Θεοϋ μοί ύπεδείχθη τό παγωμένον τοϋτο όρος πρός έξίλασμόν· διότι έγώ, όταν έζων εις τόν κόσμο, ποτε σχεδόν δεν επάτησα εις τήν γην· εξηρόχημν πάντοτε εφ' άμάξης· δεν επλησίασα ποτε οϋτε ένα σωλήνα στέγης· δεν άπεμακρόνην του οικου μας χωρίς πομπώδη συνοδείαν· δεν εξετέθην εις ψυχρόν άνεμον· ειχον όλα τὰ αγαθά και έφορούμη πάντα κόπον και δυσκολίαν. Κατεδικάσθην δε δια τήν πολλήν μου ευμάρειαν να πλανώμαι εις τὰ άπότομα και άγρια αύτὰ μέρη, έν καιροϋ βροχής, ψύχους και καταγίδων, και κατ' αύτόν τόν τρόπον, εις τό όρος τοϋτο, θα εξίλειωθῶ. Τοϋτο είναι τό καθαρτήριον δι' έμέ. 'Εκτός τής πολλής μου ευμαρείας οϋδέν άλλο άμάρτημα διέπραξα.

'Ενῶ έλεγε τας τελευταίας ταύτας λέξεις, έρχεται άφνης μία πυκνή σκοτεινή όμίχλη με παγεράν βροχήν και χωρίζει τόν ποιμένα από τήν όμιλοϋσαν. Μετὰ τινας στιγμάς, οτε παρήλθεν ή θύελλα και έγεινεν αιθρία, οϋτε ήχος τής ώραίας κόρης ύπήρχε πλέον.

Τότε τῷ επήλθεν ή ιδέα, άλλ' άργά φεϋ ! οτι ό Θεός, οστις και μετὰ θάνατον άφηκε τό πλάσμα έκείνο να πλαναται εις τόσον ώραϊον τόπον, βεβαίως εξεστρεν οτι δεν ειχεν άμαρτήσαι πολύ. 'Ολίγον έχρειάζετο δια τήν άπελευθέρωσίν του και άνευ λόγου δεν τό εφανέρωσεν εις αυτόν· αν άντι τής άνωφελοϋς του έρωτήσεως έλεγεν, εις τί ήμπόρει να φανῆ χρησιμος εις τό πάσχον έκείνο πλάσμα.

Πλήρης ένθουσιασμοϋ ήρχισε τότε να φωνάζη, περιστρέφων τό βλέμμα του εις τὰ πέριξ, όπου ειχε γείνει άφαντος ή κόρη : Καλή κόρη ! ειπέ μοι, δια ποίου μέσου ήμπορώ να σ' άπελευθερώσω ; 'Αλλ' άντι πάσης άπαντήσεως ήκουε τήν ήχώ τών τελευταίων του λέξεων· μελαγχολικός άπήνητα ό φλοίσβος του ρύακος, ύποκώφως άντήχει τό παγωμένον όρος, άλλ' ή κόρη δεν επαίνετο οϋτε ήκούετο. 'Εκτοτε όσάκις ό καιρός ήτο όμιχλώδης και βροχερός τόν κατελάμβανεν άόριστος μελαγχολία και ψυχική μετάνοια· επανήρχετο, νομίζων οτι έβλεπε πλανωμένην εις τόν όρίζοντα, όπου ειχε γείνει άφαντος, τήν χείρισσαν μορφήν, επαναλαμβάνων τούς αυτούς λόγους, και λαμβάνων ως άπάντησιν παρά τής ήχοϋς τούς τελευταίους τούτων.

Και οϋτω μένον πάντοτε τὰ νεφίθρια τής όμίχλης πέριξ του όρους, και ό μελαγχολικός ρόαξ ό ρέων εις τήν κοιλάδα, και όλον έν γείνει τό μέρος άγριον, ως και τήν πρώτην φοράν όταν ήρχισε να φωνάζη ό ποιμήν. 'Αλλ' ή χαριτωμένη κόρη δεν επάνη, οϋτε ήκούσθη ποτε πλέον.

('Εκ τών του Tscheinen και Ruppen)

Μαρία Πινέλλα

Πλήρης θαυμασμοϋ δια τήν πρό αυτοϋ παράδοξον εμφάνισιν και βαθειώς συγκεκινημένος ήρώτησεν ό ποιμήν : άλλὰ πρός Θεοϋ ! ώραία και καλή μου Κυρία, τί ζητείτε μετ'όν έλεινόν τοϋτον καιρόν εις τὰ άγρια και φοβερά αύτὰ μέρη ; Περιεπλανήθητε ; 'Ο Θεός να σάς φυλάξη υπό τήν σκέπην Του ! εισθε γυμνόπους, άσκεπής ; μήπως σάς συνέδη δυστύχημά τι ; Ποϋ είναι οί ύπηρέται σας ; δεν ελάδετε οδηγόν μαζή σας ; Διότι βεβαίως δεν ήλθατε πεζή έως εδώ· άνευ άμφιβολίας, οχι μακράν του μέρους τοϋτου άφιπεύσατε, άπεμακρόνητε τής συνοδείας σας και οϋτω παρεπλανήθητε. — 'Οχι· καλέ μου άνθρωπε, απήνητησεν ή Κυρία με τήν γλυκειαν τής φωνήν, δεν παρεπλανήθη· ήλθα χωρίς συνοδείαν εις τοϋτο τό μέρος· χωρίς